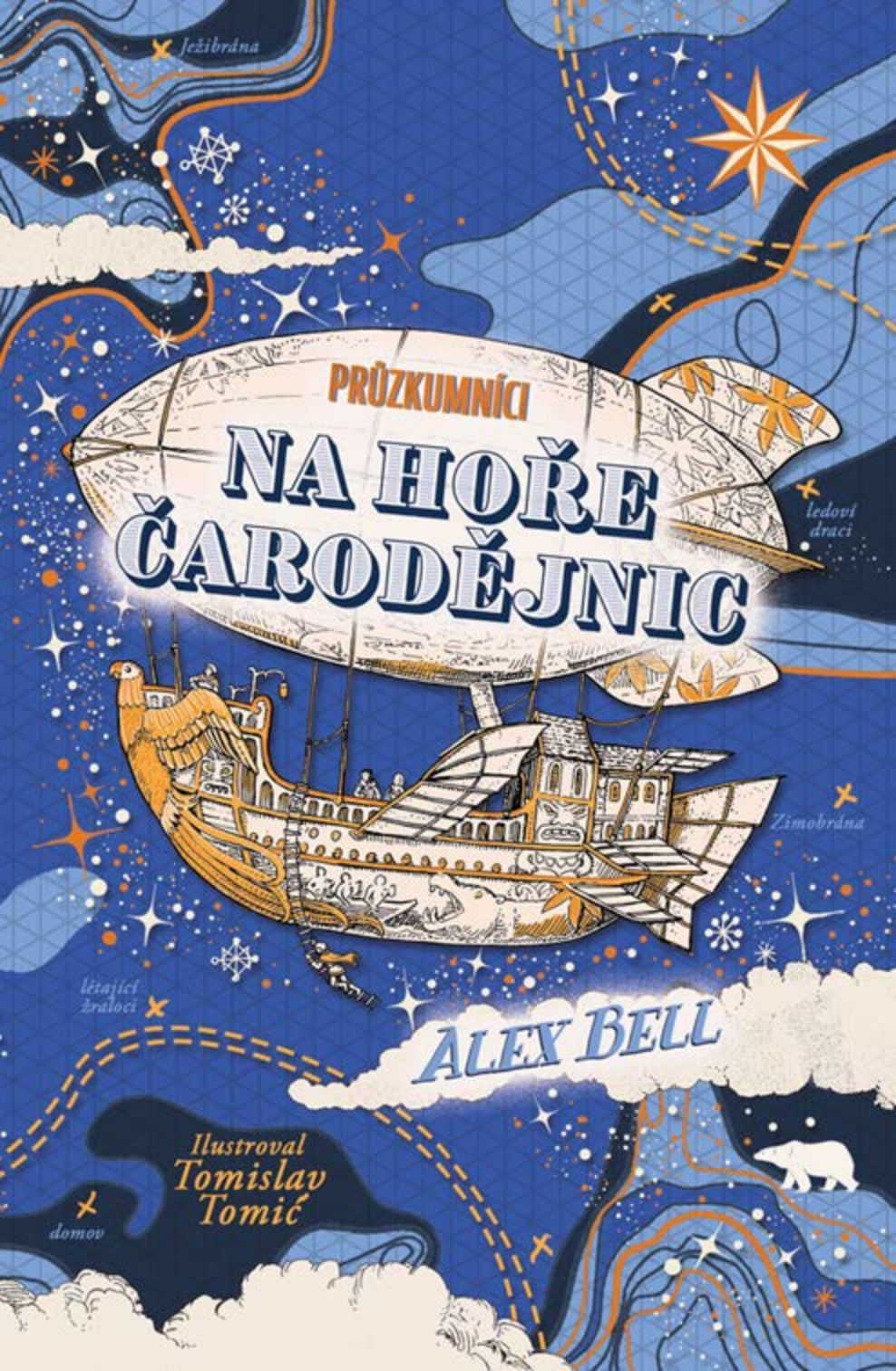

Ježibrána
PRŮZKUMNÍCI
NA HOŘE ČARODĚJNIC
ledoví draci
Zimobrána
létající žraloci
ALEX BELL
Ilustroval Tomislav Tomić
domov

PRŮZKUMNÍCI

NA HOŘE ČARODĚJNIC

© Alex Bell, 2019
International Rights Management: Susanna Lea Associates

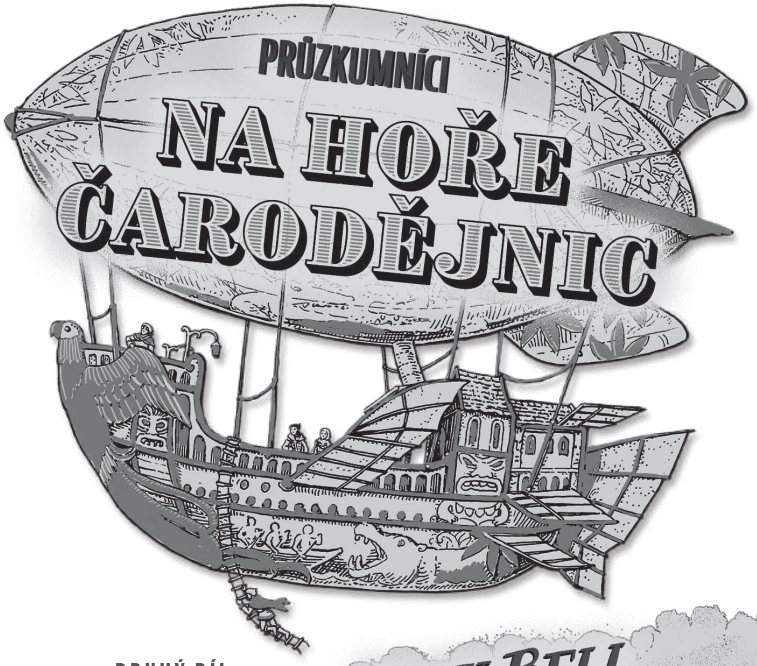
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Richard Skolek, 2025
Cover and Illustrations © Tomislav Tomić, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5626-1 (pdf)

Ilustroval
Tomislav Tomić

Přeložil
Richard Skolek

DRUHÝ DÍL

ALEX BELL

drobek

Pro Shirley a Freda Dayusovy

Děkuji vám za vřelé přijetí
do rodiny – a za to, že jste vychovali toho
nejlepšího muže, jakého znám.

KAPITOLA PRVNÍ

Stella Hvězdovločka Pearlová se posadila na svou nejoblíbenější ledovou lavičku a s povzdechem se rozhlédla po zahradě. Ve všech novinách a cestovatelských časopisech se objevily obsáhlé články o nedávné výpravě, kterou podnikla se svými kamarády – Fazolkem, Shayem a Ethanem. Kromě toho, že se čtveřice mladých průzkumníků jako první dostala až na nejchladnější místo v celé Ledozemi a že se Stella stala první dívkou, kterou přijali do Průzkumnického klubu ledních medvědů, ovšem zmiňovaly i to, že se z ní vyklubala ledová princezna.

Podívala se na loutku čarodějnice, kterou si přivezla z Ledozemě. Když zjistila, že jde o kouzelný předmět, jenž se dovede sám od sebe pohybovat, byla nadšená. Felix, její adoptivní otec, ovšem trval na tom, že se hračky musí vzdát a že ji zamknou v jednom z horních pokojů ve východním křídle domu.

Z lavičky v zahradě bylo do pokoje trochu vidět – když se tam Stella otočila, zahlédla v okně věže obrys čarodějnického klobouku. Loutka chodila po parapetu, občas se ale zastavila a klepla dřevěnými klouby na sklo. Zvuk se mrazivým vzduchem pokaždé donesl až k dívce, která se vždy zachvěla.

„Věčně ji tam držet nebudeme," slíbil jí Felix, „musíme ale být co nejopatrnější. Ta hračka vypadá úplně stejně jako Jezzybella – ta žena, která zabila tvoje rodiče a pokusila se sprovodit ze světa i tebe. Slyšel jsem o ježibabách, které si vyrábí své podobizny, protože se pak můžou dívat jejich očima. Pokud to platí i o téhle loutce, nesmíme ji k tobě pustit."

Stella uznávala, že to zní velmi rozumně, přesto se však nemohla zbavit pocitu, že se Felix ohledně hračky plete. Ano, šlo o podobiznu čarodějnice, která zabila sněhovou královnu i krále, v onom hradě v Ledozemi k ní ovšem Stellu cosi neodbytně přitahovalo a nepolevilo to ani tady.

Znovu se k ní vzduchem doneslo tichounké a smutné klepnutí maličkých kloubů o sklo. Dívka se musela dost ovládat, aby se nerozběhla nahoru a nepustila loutku ven, nakonec to ale vydržela. Felix poslal do Zimobrány pro odborníka – dokud nedorazí, zůstane hračka tam, kde je.

Stella si uhladila sukni svých blankytně modrých šatů a zlehka přejela prstem po blyštivých stříbrných korunkách, které na nich byly vyšité. Její vlastní korunku, tu kouzelnou, Průzkumnický klub ledních medvědů vystavil spolu s ostatními zvláštnostmi, které čtveřice mladých průzkumníků přivezla ze své výpravy. O jejich dobrodružstvích brzy věděl každý. Byli zpátky teprve dva týdny, Stella ovšem dostávala spoustu darů od lidí, jež vůbec neznala. Přišly jí šaty, krajkové rukavičky, krásné krabičky plné růžových želé bonbónů posypaných cukrem, maličtí plyšoví jednorožci i mnoho dalších věcí.

Zprvu z toho byla nadšená. Dárky koneckonců rád dostává každý a na ledových princeznách lidé rozhodně nešetří. Pak jí ale začaly chodit i různé ošklivosti, například dopisy, v nichž stálo, že ledové princezny nepatří do civilizované společnosti a že by měly zůstat v divočině Ledozemě,

protože mají zmrzlá srdce a ovládají zlá kouzla. Felix je rovnou házel do ohně a vždycky Stelle říkal, aby si z nich nic nedělala, že to brzy přejde, dívce se z nich ovšem svíral žaludek i tak.

Z nepříjemných úvah ji vyrušil až Grobián, její ochočený lední medvěd, který se k ní těžkopádně dovlekl přes zasněžený trávník. Felix ho – stejně jako Stellu – zachránil během jedné ze svých výprav. Z velikého bílého medvěda se brzy stal její nejlepší kamarád. Když k nim někdo přišel na návštěvu, často se ohromného zvířete polekal, zvláště když si Grobián stoupl na zadní, což dělal pokaždé, když se chtěl předvést a ukázat, jak je pohledný. Měřil dobré tři metry, takže hravě zastínil i toho nejvyššího člověka. Na zadní se postavil i tehdy, když za nimi poprvé přijela teta Agatha – Felixova panovačná a hašteřivá sestra. Agatha příšerně zaječela, omdlela a spadla na zem tak prudce, až kolem ní zavlály spodničky jejích šatů. Dívce se to zdálo velmi neslušné, zvláště když se Felix tolik snažil a uvázal Grobiánovi na krk slušivého motýlka, kterého nechal vyrobit jen kvůli tetině návštěvě.

Medvěd zanořil černý nos do kapsy Stellina kabátu a pátral po svých oblíbených rybích sucharech. Stella ho jemně odstrčila a řekla mu, aby si sedl. Poslušně sebou žuchnul do sněhu a dívka mu za odměnu hodila pamlsek. Grobián spokojeně chroupal a od tlamy mu odletovaly drobky. Nakonec Stelle olízl tvář a pomalým krokem se vydal k jezeru. Podle Felixe byli lední medvědi znamenití běžci, kteří dosahují rychlosti až čtyřicet kilometrů v hodině, dívka ovšem Grobiána nikdy běžet neviděla – vždy se nanejvýš zvolna kolébal. Mohlo to být tím, že měl pochroumanou tlapu, také ale zkrátka mohl být jenom starý lenivý medvěd (čemuž Stella věřila spíš).

Vstala z lavičky. Nemělo smysl tady jen tak sedět a trucovat. Felix vždycky říkával, že když má člověk starosti nebo když ho něco trápí, je nejlepší, když se po hlavě vrhne do něčeho užitečného nebo zábavného. Raději zábavného – pokud se člověk potřebuje rozveselit, zábavné věci jsou samozřejmě mnohem účinnější než ty užitečné.

Stella se otočila k Felixovi, jenž stál na terase a prohlížel si skleněnou kouli, kterou mu včera darovaly víly. Ty měly k Felixovi opravdu blízko, a tak dávalo smysl, že se stal vílologem. Pár jich kolem něj poletovalo i teď – třpyt jejich křídel byl patrný až ze zahrady.

Felix vzhlédl a zamával na ni. Dívka mu zamávala zpátky a pak se posadila do sněhu a chystala se uplácat ledního medvěda. Mnohem raději by postavila jednorožce, ti ale byli o dost náročnější a ještě nikdy se jí žádný nepovedl. Sklonila ruku v rukavici ke sněhu, aby nabrala první hrst, když vtom jí z konečků prstů vyskočily modré jiskřičky.

Ztuhla. Přímo před ní se třpytil dokonalý jednorožec ze sněhu. Neměl víc než deset centimetrů, v jeho rozevláté hřívě však bylo možné rozlišit jednotlivé pramínky srsti, na bělostném rohu byl vytvarovaný každý zákrut a kolem krásných očí měl jemňoučké řasy. Jednorožec se díval jejím směrem, jako by ji skutečně viděl nebo jako by čekal, až něco řekne.

Stella se zmateně rozhlédla kolem. Je s ní snad v zahradě ještě někdo? Jde o jeho výtvor? Ne, kromě Felixe poblíž nikdo nebyl. Ani on navíc ze sněhu nedokázal uplácat něco tak dokonalého, a ještě tak rychle. Před chvílí tady bylo jen prázdné místo a dívka si přála, aby na něm stál jednorožec ze sněhu; v příští vteřině jí z prstů vyšlehly jiskřičky a on tu náhle opravdu byl. Připomínalo to čáry. Stella mohla sesílat ledová kouzla, potřebovala k tomu ovšem svou korunku.

A ta byla daleko, moc daleko, zamčená ve vitríně v Průzkumnickém klubu ledních medvědů…

Opatrně natáhla ruku k jednorožci. Jak se k němu špičky jejích prstů přibližovaly, přísahala by, že v odpověď téměř neznatelně zastříhal ušima –

Najednou se ozval rachot tříštícího se skla. Dívka leknutím nadskočila a stáhla ruku zpátky.

„Stello!“ vykřikl Felix. V hlase měl hrůzu a to ji vystrašilo.

Přes rameno se na něj ohlédla – viděla, že upustil vílí skleněnou kouli, jejíž střepy se mu blyštěly u nohou. Stella si vyděšeně zakryla ústa rukou. Vílí koule byly nesmírně vzácné, bylo téměř jisté, že další už Felix nikdy nezíská. Co ho mohlo přimět, aby něco tak drahocenného upustil?

„Stello, nad tebou!“ zakřičel Felix právě ve chvíli, kdy na ni dopadl obrovský temný stín.

Vzhlédla. Chtěla vykřiknout, hlas se jí ale zadrhl v krku. Kousek nad ní se vznášel ohromný sup, který připomínal nestvůru z nějaké noční můry. Jeho křídla musela mít rozpětí dobrých šest metrů a vytvářela v mrazivém vzduchu ledové vlny. Měl umolousané, špinavě šedivé peří, dlouhý tenký krk a úplně holou hlavu. Stella si všimla i ostrého zahnutého zobáku, nebezpečných pařátů a studeného lesku v očích. Kdyby měla svou korunku, mohla by supa proměnit v led, takhle se ale musela otočit a dát se na útěk, až jí od vysokých bot s kožešinou odletovala mračna sněhu.

Dům se náhle zdál nedosažitelně daleko. Věděla, že k němu nestačí doběhnout. Sup za ní zakrákal tak strašlivě, až se vzduch kolem zachvěl, pak se k ní vrhl. Byl tak blízko, že cítila jeho vlhké, špinavé peří a odporný zápach rozkládajícího se masa, který se mu linul z tlamy. Pták znovu zakrákal – bylo to tak hlasité, až málem ohluchla.

Když jí svými pařáty sevřel ramena, zalapala po dechu. Uvědomila si, že už se botami nedotýká země, že se jí sup zmocnil a chystá se ji odnést pryč a ona s tím nemůže vůbec nic dělat –

Pak do ní ovšem vrazil Felix. Cítila, jak její kabát dravci klouže z pařátů a jak ji otec stahuje k zemi. Za okamžik ležela tváří ve sněhu; Felix ji zalehl a snažil se ji ochránit. Sup na něj ihned zaútočil a pokusil se ho odhodit stranou, pak se ozvalo trhání látky a Felix ostře zasykl.

Stella ho ze sebe chtěla shodit – pokud to znamená, že přijde k úhoně, pak o jeho ochranu nestojí – Felix byl ovšem o mnoho silnější a dál ji pevně držel pod sebou. Sup stále zuřivě krákal. Stellu náhle napadlo, že je zabije oba. Nemohla se té myšlenky zbavit. Neměli se jak bránit, nemohli ho nijak odehnat a široko daleko nikdo nebyl. I kdyby je jeden ze sloužících zahlédl oknem, neměl by jim jak pomoct – v domě nebyla žádná zbraň.

Najednou si uvědomila, že se pod ní třese zem. Když vzhlédla, uviděla Grobiána – běžel po sněhu přímo k nim, uháněl rychleji než kdy dřív. Za jeho tlapami zůstávala krásná a blyštivá mračna ledových střípků. Jakmile byl ohromný medvěd až u nich, zaclonil je svým mohutným tělem, aby na ně sup nemohl. Pak nakrčil černý čumák, odhalil zuby a hlasitě zavrčel. Nakonec ze sebe vyrazil tak ohlušující řev, že jej dívka cítila až v zemi, na níž ležela.

Nikdy si nevšimla, jak moc zubů Grobián má ani jak děsivě jsou ostré, nikdy ho neslyšela tak strašlivě vrčet ani řvát. Sup na to odpověděl znepokojeným zakrákáním a trochu se stáhl. Grobián se postavil na zadní, plně využil své třímetrové výšky a ohnal se po dravci tlapami. Uštědřil supovi tvrdý úder, kterým obrovitého ptáka odhodil pryč.

Felix Stellu chytil za paži, a než se nadála, zvedl ji na nohy. Pak ji vzal do náručí a rozběhl se s ní k domu. Dívka se mu dívala přes rameno – Grobián byl znovu na všech čtyřech, nepřestával ale řvát na supa, jenž raději zůstával v bezpečné výšce a opatrně nad ním kroužil.

Felix jednou rukou rozrazil dveře do knihovny a posadil Stellu do chodby. Dívka se bála o svého ledního medvěda a pokoušela se přes otce vyhlédnout ven, Felix se ovšem ihned obrátil zpět ke dveřím.

„Grobiáne!“ zavolal. „Poběž!“

Medvěd se otočil a začal se k nim po sněhu kolébat. Sup byl nyní tak vysoko, že ho již nebylo vidět. Jakmile byl Grobián uvnitř, Felix zabouchl dveře a zajistil je západkami.

KAPITOLA DRUHÁ

„Udělal ti něco?“ zeptal se Felix, uchopil Stellu za paži a pozorně si ji prohlížel.

„N-ne,“ vykoktala. „Ne, jsem v pořádku.“

„Zaplaťpámbu!“ zaradoval se a pevně ji stiskl.

„Co ty, nestalo se ti nic?“ otázala se dívka. Vzpomněla si totiž na zvuk trhající se látky.

„Ne, bez obav.“ Felix ji pustil a padl Grobiánovi kolem krku. „Ty náš obrovský báječný medvěde!“ rozplýval se. „Nejméně měsíc si budeš pochutnávat na tukových koláčích, to ti slibuju!“

„Co byla ta příšera *zač*?“ zeptala se Stella.

Felix se zamračil a řekl: „Zatím si nejsem jistý, budu se muset podívat do svých knih…“ Náhle se odmlčel a ona si všimla, že dost zbledl. Chtěla se ještě jednou ujistit, že je v pořádku, než však stihla promluvit, Felix se najednou zapotácel a musel se opřít o Grobiánův mohutný bok. „Stello, nechci tě strašit,“ pravil klidně, „obávám se ale, že mě ten zatracený pták nejspíš párkrát škrábl. Byla bys tak hodná a došla do kuchyně pro paní Sapovou? Nejspíš budu potřebovat, aby mi pomohla s košilí.“

Stella ho obešla a zalapala po dechu. Kabát měl roztrhaný na cucky, sup mu rozerval i košili. Felixova záda

byla pokryta ošklivými zarudlými šrámy. Na bílé bavlně byly skvrny od krve a dívka ihned pochopila, že nejde o obyčejné škrábance, nýbrž o hluboké rány, po nichž jejímu otci zůstanou jizvy.

Cítila, jak se jí do očí derou slzy, a tak rychle zamrkala. Později z toho mohla být strašlivě rozrušená a obrečet to, teď se ovšem musela vydat pro pomoc. Otočila se ke dveřím, než však stačila udělat jediný krok, rozletěly se. Na prahu stála paní Sapová, jejich hospodyně, a třímala tu nejmohutnější pušku, jakou kdy Stella viděla. Zbraň zvláštně kontrastovala s jejím pleteným čepečkem a naškrobenou bílou zástěrou.

„Kde je?" vykřikla a začala divoce máchat puškou, až jí šedivé kadeře poskakovaly po ramenou. „Kde je to ohavné stvoření?"

„U všech svatých, to je puška?" otázal se Felix.

„Vím, jak se stavíte ke zbraním, pane Felixi, a neberu vám to, ale žijeme na samotě uprostřed sněhové pustiny. Člověk nikdy neví, kdy na něj zaútočí obr yetti."

„Obr yetti!" zopakoval Felix nevěřícně. „Má drahá, nejbližší oblast, v níž byl někdy spatřen obr yetti, je odtud spoustu kilometrů."

„To je možné. Před chvílí vás ale v zahradě napadl drak, nebo snad ne? Viděla jsem to na vlastní oči!"

„Pokud se velice nemýlím, byl to sup kostižer," opáčil s povzdechem muž. „Paní Sapová, přestaňte prosím mávat tou zbraní. Ještě někomu ustřelíte hlavu. Ten sup je pryč, Grobián ho tak vystrašil, že odletěl."

Stelle neušlo, že si Felix dal záležet, aby medvědovy zásluhy náležitě zdůraznil. Když Grobiána přinesl domů, paní Sapová z toho nebyla nijak nadšená – ani trošku – a neustále se s Felixem přela o to, zda je rozumné mít coby domácího

mazlíčka ledního medvěda, zda by měl mít dotyčný medvěd přístup do domu, zda by se měl koupat v mohutné vaně s nohami s drápy v té nejlepší koupelně či zda by mu mělo být dovoleno, aby sebou kdykoliv žuchnul do postele s nebesy, která je v pokoji pro hosty. (To měl Grobián dělat jen tehdy, když v domě zrovna žádní hosté nebyli, jak ovšem ke svému zděšení při poslední návštěvě zjistila teta Agatha, někdy se spletl. Teta tehdy jančila, jako by v posteli našla hnízdo sklípkanů rohatých.)

„Felix je zraněný," řekla Stella, a obrátila tak pozornost zpět k tomu, co bylo skutečně podstatné. „Sup mu poškrábal záda a roztrhal mu oblečení."

Paní Sapová si zlostně odfrkla. „Pane Felixi, kdybyste nenařídil, že v domě nesmí být žádné zbraně, a nedonutil mě tím, abych tu pušku schovala do skříně na marmelády a zavařeniny, možná bych se k ní dostala dřív a mohla jsem vás před tím zraněním uchránit."

Felix zvedl obočí. „Paní Sapová, dovolte mi, abych vám připomněl jednu loňskou událost. Majitel Bílého jednorožce po mně tehdy chtěl značnou částku za škody na táflování čtyři sta let starých stěn jeho hostince, a to poté, co jste se v tom samém podniku zúčastnila turnaje v šipkách. To, že byla ta puška skrytá za sklenicemi marmelády, tedy myslím můžeme považovat za veliké štěstí."

Paní Sapová si opět odfrkla, neřekla však nic. Zbraň opatrně opřela do rohu a přešla k nim. Jakmile uviděla Felixova záda, zalapala po dechu a přiměla ho, aby se posadil na jednu ze židlí.

„Pro všechno na světě, vypadáte, jako by vás zbičovali!" naříkala. „Musíme poslat pro doktora."

Když paní Sapová učinila nějaké rozhodnutí, nebylo jí ho možné rozmluvit, a tak do domu zakrátko skutečně dorazil

lékař. Ten Felixe právě nahoře vyšetřoval; Stellu, Grobiána i hospodyni poslali do kuchyně.

„Jsi velká, stará, špinavá a uslintaná obluda, ale dnes ses vyznamenal," řekla paní Sapová Grobiánovi a natáhla se, aby ho poplácala po hlavě. „Opravdu vyznamenal."

Stellu usadila před kamna na tu nejpohodlnější židli a dala jí hrnek s horkou čokoládou, z níž se kouřilo, Grobiánovi potom z lednice přinesla pečené kuře a nechala ho, aby ho celé snědl. Lední medvěd ležel na koberci před ohněm a spokojeně se tláskal, dívka svírala hrnek s horkou čokoládou, který dostala od hospodyně, ale nepila – zjistila, že je příliš rozrušená. V uších jí neustále znělo supovo strašlivé krákání a zvuk trhající se látky, navíc před sebou pořád viděla Felixovu potrhanou a zakrvácenou košili. Než se nadála, do očí jí znovu vhrkly slzy, a tentokrát byla bezmocná a nedokázala je zastavit.

„U všech svatých," pravila paní Sapová a hned byla u ní. „Takové strašlivé ráno, broučku…"

Vzala jí z třesoucích se rukou hrnek s čokoládou, pak ji zvedla a dala si ji na klín. Přesně tak, jako když byla Stella maličká.

„Už je to dobré, drahoušku," utěšovala ji. „Klidně se vyplač, jestli chceš. Kdokoliv jiný by si dávno vybrečel oči."

„Bude… bude Felix v pořádku?" zeptala se třesoucím se hlasem dívka.

„Samozřejmě, zlatíčko, jakpak by ne? Ten má panečku tuhý kořínek. Jistě to není poprvé, co na něj zaútočila nějaká strašlivá nestvůra, vždyť víš, že je pořád na nějaké výpravě." Paní Sapová si povzdechla. „Nikdy nepochopím, proč pořád musíte trajdat v jakýchsi neprobádaných pustinách, už jsem se ovšem smířila s tím, že průzkumníkovi člověk nedomluví. Myslí jen na ty svoje mapy a kompasy a dobrodružství,

nic jiného ho nezajímá. Ale bude v pořádku, uvidíš. Ty rány vypadaly škaredě, to je pravda, ale brzo se zahojí."

Nakonec to dopadlo jinak – Felix chodil jen s největšími obtížemi a trvalo téměř týden, než se to zlepšilo. Paní Sapová chtěla poslat pro tetu Agathu a poprosit ji, aby se o něj postarala; on to však odmítl s tím, že si nedovede představit nic horšího, a dodal, že pokud ho má hospodyně alespoň trochu ráda, k ničemu podobnému se neuchýlí.

„Nejsem nemohoucí," prohlásil, „a nepotřebuju, aby se o mě někdo staral. Ani má sestra, ani nikdo jiný."

Potom paní Sapové pro její vlastní dobro odebral pušku, což hospodyni dopálilo, a řekl Stelle, že nesmí až do odvolání za žádných okolností ven, a to ani za svým jednorožcem Kouzelníkem. Dívka hned začala protestovat, Felix byl ovšem neoblomný. Nemohli si být jistí, zda se nestvůra nevrátí, a on nehodlal zbytečně riskovat.

„Felixi, nemůžu přece v tomhle domě zůstat zavřená navždycky!" stěžovala si Stella. „Žádní supové nikde poblíž nežijí a tenhle byl první, co se zatoulal k nám do zahrady. Nejspíš se jenom ztratil a dávno se po něm slehla zem."

Její otec si povzdechl. „Ten sup sem přiletěl z Ledozemě, z Hory čarodějnic, Stello. A obávám se, že se tady neocitl náhodou – musela ho za tebou poslat Jezzybella."

„Odkud by věděla, kde bydlím?" namítla dívka, která se při zaslechnutí toho jména mimoděk zachvěla. „Nemyslíš si, že to může nějak souviset s tou loutkou, nebo ano?"

„Možná. Musíme počkat, až za námi přijede člověk, co se v těchhle věcech vyzná."

Za několik dní do domu skutečně dorazil odborník na loutky. Jmenoval se sir Erwin Rolfingston. Byl vysoký a štíhlý a měl ohromný zahnutý nos a ten nejšpičatější černý knír, jaký kdy Stella viděla. Nejspíš to bylo způsobeno tím, že si

ho neustále nakrucoval, čímž jí připomínal postavy zloduchů, které často vídala v divadle.

Zdolat točité schodiště vedoucí do horního patra východního křídla jim nějakou dobu trvalo – Felixe stále trápila záda a musel se několikrát zastavit, aby popadl dech.

„Jste si jistý, že jste v pořádku?“ zeptal se sir Rolfingston a nejistě si ho prohlížel. „Tohle je podruhé, co si potřebujete na chvíli odpočinout.“

„Omlouvám se. Nedávno jsem si poranil záda a vyjít schody mi pořád dělá potíže.“

Sir Rolfingston hlasitě odfrkl svým velkolepým nosem. „Před pár lety se mi stalo to samé,“ povídá. „Dostal jsem se do křížku s obří tančící loutkou. Je to velmi otravné, není-liž pravda?“

„To rozhodně,“ přitakal Felix.

Dívka k němu popošla blíž, aby se jí mohl rukou opřít o rameno a snadněji udržel rovnováhu. Brzy stáli před pokojem v nejvyšším patře věže. Felix z kapsy vytáhl klíč a odemkl dveře. Když byli všichni uvnitř, zase je rychle zavřel pro případ, že by se loutka pokusila utéct.

Stella ji chvíli nemohla najít. Malý kruhový prostor byl plný plyšových ledních medvídků. Felix jí před pár lety jednoho objednal k narozeninám, někde se však stala chyba a hraček přišla rovná stovka.

Dívka si s velkým znechucením všimla, že jedna z hraček je rozpáraná – nejspíš od loutky. Všude se povalovaly chomáče výplně, a co bylo nejhorší, plyšový obal byl roztažený na podlaze jako koberec. Hned jí připomněl kůži staženou z opravdového ledního medvěda, kterou měli v jejich Průzkumnickém klubu.

„Je krvelačná,“ povzdechl si sir Rolfingston, když to uviděl. „Značně krvelačná.“ Podíval se na Felixe a zakroutil si

špičkou kníru. „Dřív se člověk nejčastěji setkával se zpívajícími a tančícími a skákajícími loutkami, dnes jsou ovšem nejvíc v módě právě ty krvelačné."

„Kam se poděla?" zeptala se Stella okamžik předtím, než se loutka čarodějnice vynořila z hromady plyšových medvídků.

Dřívko, k němuž byly přichyceny její nitky, se vznášelo ve vzduchu, jako by ho držela nějaká neviditelná ruka. Když se k ní sir Rolfingston natáhl, ježibaba se vrhla zpět mezi hračky, muž byl ale překvapivě rychlý a stačil se dřívka zmocnit dřív, než mohla znovu zmizet v kopci plyše. Loutce nezbylo nic jiného než zůstat bezmocně viset na nitkách.

Dívka nedokázala potlačit svou zvědavost a pozorně si ji prohlížela. Od vrcholku špičatého klobouku po konec křivého nosu šlo o klasickou čarodějnici. Loutka byla vyřezaná ze dřeva a měla skutečné oblečení. Zpod klobouku se jí draly kudrny vlasů. Tím nejzvláštnějším, tedy kromě toho, že se dovedla sama od sebe pohybovat, na ní však bylo něco jiného – obě její nohy byly ošklivě popálené a zjizvené. Kouzelné zrcadlo v ledovém hradu sněhové královny Stelle řeklo, že oba její rodiče zabila nějaká čarodějnice, a to zřejmě z pomsty – nechali jí nasadit doruda rozpálené železné bačkory, aby jim zatančila na svatbě. Ačkoliv šlo jen o loutku, Stella se za své pravé rodiče při pohledu na ty zjizvené nohy neuvěřitelně styděla.

Siru Rolfingstonovi stačil jediný zběžný pohled. „Je to jasné, toto je nade vši pochybnost špehovací podobiznová loutka." Ježibaba sebou zatím různě házela a kopala a snažila se z jeho sevření vyprostit.

Felix si povzdechl. „Právě toho jsem se bál."

„Co je špehovací podobiznová loutka?" otázala se dívka, ačkoliv tušila, že odpověď už zná.

„Loutka, která je podobiznou skutečného člověka," odvětil sir Rolfingston. Nejprve si k hračce přičichl, pak si ji celou prohlédl. „Je s ním propojena kouzlem. Velká rarita, to mi věřte. Všechno, co vidí loutka, vidí i ta čarodějnice." Otočil se ke Stelle. „Zdá se, že ji ze všeho nejvíc zajímáš ty, není-liž pravda?"

Bylo to opravdu tak. Loutka pořád zápasila s nitkami a bylo zřejmé, že se snaží natočit tak, aby na ni viděla. Když ji muž znovu postavil na zem a pustil ji, vodicí dřívko zůstalo viset ve vzduchu a opět se začalo samo od sebe pohybovat. Ježibaba se pomalu obrátila, její dřevěné nohy klapaly o podlahu. Potom zamířila rovnou ke Stelle, natáhla k ní jednu sukovitou ruku, vzala okraj jejích šatů a významně za něj zatahala.

„Velmi zvláštní," pravil sir Rolfingston. „Kde jste ji našli?"

„V hradu sněhové královny," odpověděla dívka zasmušile a vytáhla látku z dřevěných prstů. Proč si vůbec tu zatracenou věc přinesla domů? Proč ji nenechala vzadu ve skříni, kde ji našla? Pak by sem žádný sup nepřiletěl a Felixovi by se nic nestalo. Ani sama sobě nedokázala vysvětlit, čím ji tolik přitahuje a proč si ji dala do batohu.

„Značně nehostinná místa, alespoň se to povídá," podotkl sir Rolfingston. „Z hradu sněhové královny si člověk nic dobrého nepřinese." Potom se na Stellu překvapeně zadíval, jako by si jí pořádně všiml teprve teď, a prohlížel si její bledou kůži a bílé vlasy a ledově modré oči. „U všech rohatých, nejsi ta ledová princezna, o které všichni mluví?"

Dívka na něj upřela nešťastný pohled. Nevěděla, co na to říct. *Byla* ledová princezna, ale nijak o to nestála. Ano, vždy se toužila dozvědět, odkud pochází, nyní si ovšem téměř přála, aby nikdy nevkročila do hradu sněhové královny a nikdy to nezjistila. Kdo by o něco podobného stál? Kdo

by se chtěl dozvědět, že jeho rodiče byli zlí a že mu v žilách kolují ledová kouzla, která nesmí používat příliš často, jinak mu zmrzne srdce a on se stane chladným a krutým?

„Stella je mnoho věcí a ledová princezna je pouze jednou z nich," pravil Felix mírně. „Především je skvělá navigátorka, neohrožená průzkumnice, milovaná dcera, vynikající bruslařka, vášnivá čtenářka, věrná kamarádka a zkušená vazačka balónkových jednorožců."

Dívka se na něj vděčně usmála. Uklidnilo ji, že ji alespoň někdo nevnímá jen jako ledovou princeznu. Také ji potěšila jeho poznámka ohledně jednorožců uvázaných z nafukovacích balónků. Od chvíle, co se vrátili z výpravy, ji do onoho umění trpělivě zasvěcoval, a ačkoliv její počáteční pokusy připomínaly spíše ošklivé losy, poslední výtvory měly k jednorožcům mnohem blíž.

„Hmm," zabručel sir Rolfingston a poněkud podezřívavě se na ni zadíval. „O sněhových královnách se ovšem tvrdí, že mají zmrzlá srdce, není-liž pravda?"

„A o odbornících přes loutky se zase říká, že jsou výstřední podivíni. Kdybychom podobným pomluvám věřili, daleko bychom nedošli, že?" povídá Felix vesele. „Děkuji vám za váš odborný názor, sire Rolfingstone. Mohu vám před zpáteční cestou nabídnout čaj?"

Sir Rolfingston ještě jednou zajel pohledem ke Stelle a pravil: „Ne, děkuji. V Horách borových šišek na mě čeká vzácná sbírka loutek obrů yetti, měl bych tedy vyrazit co nejdřív." Otočil se zpět k čarodějnici, která se zatím posadila na kobereček z ledního medvěda, ale stále je bedlivě pozorovala svýma namalovanýma očima. „Dám vám ale radu," dodal. „Nedělejte a neříkejte před tou loutkou nic, o čem ta skutečná ježibaba nemá vědět. Můžete vzít jed na to, že vás bude neustále sledovat."

KAPITOLA TŘETÍ

Během následujících několika týdnů Stella Felixe téměř neviděla. Poté, co sir Rolfingston potvrdil, že supa kostižera na ni nejspíš poslala ježibaba, měl neustále napilno. Tyto obří dravce bylo možné najít na jediném místě na světě – na Hoře čarodějnic, která se nacházela u hranic Ledozemě. Podle Felixe tam čarodějnice musela uprchnout, jakmile zabila Stelliny rodiče, a tak začal okamžitě obesílat nejrůznější úřady a žádal je, aby ji našly a zatkly, aby mohla být pohnána před soud za vraždu.

Jak však plynuly dny a týdny, bylo čím dál jasnější, že jim nikdo nepomůže – nikomu se nechtělo vydávat až na Horu čarodějnic a chytat tam nebezpečnou ježibabu, která se před deseti lety uprostřed pusté Ledozemě dopustila zločinu. Jednou, když Felix koupal Grobiána, mu Stella jednu z úředních odpovědí ukradla ze stolu a potají si ji přečetla.

Vážený pane Pearle,

děkujeme za váš dopis. Bohužel vám musíme sdělit, že zločiny spáchané v Ledozemi jsou mimo úřední provomoc Královské justiční služby. Královská justiční služba se dále odmítá jakkoliv zapojovat do vražedných půtek mezi obry

yetti, sněhovými královnami, ledovými obludami a podobnými stvořeními.

Pokud jde o osobu ovládající kouzla a tato osoba se dopustila kouzelnických zločinů, můžeme vás odkázat na Kouzelnický tribunál, jenž se nachází v divokém Lese černých kouzel na opačné straně světa. Musíme vás ovšem důrazně varovat, že cesta k tomuto tribunálu by byla velmi náročná a že byste během ní čelil mnoha nástrahám a nepředvídatelným nebezpečím.

Děkujeme vám za váš podnět a litujeme, že jsme vám nemohli být nápomocni.

S pozdravem váš
Montague Rawnsley
tajemník Královské justiční služby

Dívka rychle prolistovala zbylé papíry na Felixově stole a zjistila, že podobných dopisů dostal spoustu. Jeden mu přišel dokonce i od Kouzelnického tribunálu. Šlo o těžký svitek, který mu nejspíš osobně doručil ohnivý skřítek – měl zčernalé a ohořelé okraje. Psalo se na něm, že čarodějnici rádi odsoudí, ale pouze v případě, že bude přelíčení osobně přítomna.

Stelle se to všechno zdálo docela beznadějné a začínala se bát, že bude doma zavřená navěky. Sup kostižer občas kroužil nad domem, a ačkoliv se nikdy neodvážil nijak blízko, Felix si byl jistý, že kdyby Stella vyšla ven, okamžitě by se na ni vrhl a odnesl ji na Horu čarodějnic.

„Mrzí mě to," řekl jí. „Vím, že chceš jít ven, že si chceš zabruslit na jezeře a podívat se za jednorožci a postavit pár sněhových tučňáků. Ale dokud nepřijdeme na to, jak si s tou ježibabou poradit, je to příliš riskantní."

Dívka věděla, že má pravdu, domácí vězení ovšem nenáviděla i tak. Její ruce se toužily dotknout sněhu, její kůže se chtěla nechat laskat mrazem svěžího zimního vzduchu. Vždycky trávila hodně času venku, což bylo logické – ledové princezny patří ven, do sněhu, ne do vytopených domů.

Nyní často chodívala do oranžérie – když zašlo slunce a setmělo se, bývala tam velká zima, a tak si ji oblíbila. Žili tam trpasličí dinosauři, které Felix studoval. Maličký triceratops Toby mezi ně přibyl teprve nedávno, a ačkoliv byl dobrosrdečný, ještě se dost styděl, a tak se s ním Stella postupně spřátelila, aby se u nich cítil jako doma. Zvláštní pozornost samozřejmě věnovala i svému oblíbenci, trpasličímu tyranosaurovi jménem Bourák.

Dny jí však brzy začaly splývat. Vše bylo o to horší, že Felix byl náhle velmi tajnůstkářský a odmítal se s ní bavit o čemkoliv, co souviselo s čarodějnicí. Věděla, že má nejspíš nějaký plán – nepatřil k těm, kdo se vzdávají, a nikdy se nedal odradit tím, že něco údajně není možné. Bylo jí jasné, že napíná veškeré síly, aby problém s ježibabou nějak vyřešil, a tak ji rozčilovalo, že všechny její otázky vytrvale odbýval.

Proto byla nadšená, když za nimi přijel Zachary Vincent Rook, kouzelník a člen Průzkumnického klubu oceánských krakatic. Měl s sebou i svého syna, Ethana Edwarda Rooka, jednoho z mladých průzkumníků, který se se Stellou během jejich první expedice dostal až na nejchladnější místo v celé Ledozemi. Přestože si zpočátku příliš sympatičtí nebyli (hlavně proto, že Ethan někdy býval naprosto nesnesitelný), během jejich dobrodružství se z nich nakonec stali dobří přátelé.

Bylo to poprvé, co ho viděla bez černého průzkumnického kabátu Oceánských krakatic, nebyl ovšem oděn o nic neformálněji – měl na sobě kalhoty a vestu s kravatou. Téměř

bílé blonďaté vlasy měl pečlivě sčesané dozadu a jeho bledý obličej s ostrými rysy byl dokonale upravený.

„Jejdanánku, ty vypadáš, jako bys šel na pohřeb," vyhrkla Stella, jakmile ho spatřila.

Ethan si ji změřil pohledem a opáčil: „Ty jsi zase vyparáděná, jako by tě měli každou chvíli prohlásit za královnu plesu." Zvedl obočí. „Nikdy jsem tě neviděl v holčičím oblečení. Svatá prostoto, proč máš na sobě tolik spodniček?"

Na výpravu si Stella vzala stejné oblečení jako chlapci – kalhoty, kabát a sněhule – teď na sobě ovšem měla modré šaty s třpytivými knoflíky ve tvaru jednorožců. Dlouhé bílé vlasy měla spletené do copu, který zdobilo několik spon zobrazujících to samé zvíře. Šaty skutečně *měly* několik vrstev tylových spodniček, protože se jí moc líbilo, jak při každém pohybu šustí a jak se nafouknou, když se zatočí dokola.

„Pokud jde něco dělat v kalhotách, dá se to podniknout i v sukni," odvětila.

„To se mi nezdá," zakroutil hlavou Ethan a upravil si svou již tak dokonalou kravatu. „Sukně musí člověku hrozně překážet."

„Ne víc než knír," nedala se Stella.

„Já žádný nemám," opáčil chlapec. „Nehledě na to, že kníry je přece posedlý tvůj klub, Lední medvědi."

„Jen jsi přijel, a už se hádáme o knírech a sukních. Zapomeňme na to. Pojď, chci tě seznámit s Grobiánem."

Ledního medvěda našli v kuřárně. Ležel na zádech a spokojeně se rozvaloval u ohně.

„Páni, ten je obrovský!" zvolal Ethan, když ho uviděl.

Dívka byla na Grobiána zvyklá, a tak často zapomínala, jak gigantický se mohl zdát lidem, kteří doma žádného ledního medvěda neměli. Když si ho teď ovšem prohlížela, byla

na svého domácího mazlíčka opravdu hrdá. Chytila Ethana za paži, aby ho k medvědovi přitáhla blíž.

„Na zvíře, které má žít ve sněhu, se nemůže nabažit ohně a tepla," povídá Stella.

Jakmile došla až k němu, Grobián otevřel jedno oko a zadíval se na ni, nezdálo se však, že by se v nejbližší době hodlal pohnout.

„Zvedni se a pozdrav, ty líná hromado chlupů," řekla Stella a trochu do něj šťouchla nohou.

„To je v pořádku," vyhrkl Ethan. Dívka si všimla, že si udržuje odstup. „Stačí, když mě pozdraví takhle, na dálku. Víš přece, že mě vždycky všechno pokouše."

To byla pravda. Během jejich výpravy Ethana zranila mrazilka, zelí a dost rozčilená husa jménem Dora.

„Nebo poklová," dodal hoch, který si na ni zjevně také vzpomněl. „Husy, mrazilkové a zelí, to už nemůže být náhoda. Je jen otázka času, než mi zase něco vážně ublíží."

„Nemluv hlouposti," mávla rukou Stella. „Grobián v životě nikoho nepokousal. Nezkřiví ti ani vlásek." Došla k Ethanovi, vytáhla z kapsy několik rybích sucharů a dala mu je do dlaní. „Tady máš," povídá. „Tyhle má nejraději."

„Já…" Ethan se zatvářil zděšeně. „Já je nechci, vezmi si je zpátky, prosím."

Pokusil se jí je vrátit, bylo ale příliš pozdě. Grobián se stačil s hlasitým žuchnutím překulit na břicho, pak se postavil a nadšeně se k němu vydal. Když zabořil čumák do jeho dlaní, kouzelník ztuhl. Medvěd spokojeně chřoupal a dost u toho bručel a funěl. Jakmile byly rybí suchary pryč, olízl Grobián svým velikým vlhkým jazykem chlapcovu tvář. Pak sebou ovšem jeho nos nečekaně zaškubal.

„Ale ne," lekla se Stella. „Ethane, raději si od něj stoupni trochu dál, než –"

Než to však stihla dořící, Grobián mohutně kýchnul a pokryl ho od hlavy až k patě medvědími slinami, k nimž přidal i štědrý příděl drobků. Ethan měl špinavou košili i obličej, trochu slin se mu dostalo dokonce i do vlasů, které mu teď na jedné straně mírně trčely.

Grobián si odfrkl, otočil se a kolébavým krokem se vrátil na své místo u ohně. Ethan stál dál jako přimražený a ruce měl pořád natažené před sebou, jako by si nevšiml, že už v nich nemá suchary. Stella nemohla přehlédnout, že mu z prstů visí provazce slin.

„Grobián bývá při jídle trochu nepořádný," pravila. „A když mu člověk dá suchary, někdy pak kýchá. Promiň."

„Stello," ucedil Ethan skrze zaťaté zuby, „tohle je ta nejhorší věc, která se mi kdy stala."

„Ty někdy býváš tak strašně protivný," povzdechla si dívka. „Kdyby tu byl Shay, hned by se do Grobiána zamiloval."

Shay byl zaříkávač vlků a také další z mladých průzkumníků, které Stella potkala na výpravě. Když se mu pochlubila, že má doma ledního medvěda, udělalo to na něj velký dojem.

„Nejsem Shay Silverton Kipling," ohradil se Ethan tím nejpovýšenějším hlasem. „Kouzelníci se nezdržují ve vlčích kotcích a nebývají nijak nadšení, když je něco poslintá. Buď tak laskavá a okamžitě mi řekni, kde je nejbližší koupelna."

Dívka si znovu povzdechla, pak ho tam ale zavedla. Dlouho se ozývalo jen cákání a šplouchání vody; když se Ethan vynořil, byl upravený stejně dokonale jako prve.

„Proč se vlastně tvůj otec vypravil za Felixem?" zeptala se Stella, zatímco šli do kuchyně.

Chlapec pokrčil rameny. „Doufal jsem, že to budeš vědět ty. Možná plánují expedici, na kterou nás nehodlají vzít. Před pár dny jsem otce přistihl, jak si prohlíží mapu Ztraceného města Mudža-Mudža."

„To se mi nezdá," odvětila Stella. „Felix teď na plánování výprav určitě nemyslí, má dost starostí s čarodějnicí."

Potom Ethanovi řekla o útoku supa kostižera a o ježibabě na Hoře čarodějnic.

Chlapec se zamračil. „Ano, o tom supovi nám Felix dal vědět. Když jsme přijeli, viděli jsme, jak krouží nad domem, nic nám ale neudělal."

„Felix si myslí, že jde po mně," pravila Stella zachmuřeně. „Že mě chce odnést k té čarodějnici. Proto mám zakázáno vycházet."

„To je zlé," povídá Ethan. „Supi kostižerové jsou extrémně nebezpeční. Pokud člověk není ježibaba, existuje podle otce jen jediný způsob, jak nějakého ovládnout – musíš mu na nohu navléknout kouzelné pouto. Pak udělá cokoliv, co mu poručíš."

„Ale to zní báječně!" rozzářila se dívka. „Stačí, když někde seženeme jedno z těch kouzelných pout, a je po problému."

„Otec kdysi jedno měl, vzpomínám si, že mi ho ukazoval. I kdybychom ho ovšem měli, po problému by nebylo. Čarodějnice by na tebe mohla poslat jiného supa, nebo se za tebou dokonce vypravit sama. A nasadit supovi to pouto by bylo hodně těžké, podle otce by se o něco podobného pokusil jen naprostý šílenec. Ta obluda by ti z obličeje udělala fašírku, má vážně ostré drápy."

Stella si vzpomněla na Felixovo zakrvácené oblečení a zachvěla se. Už se stačil plně zotavit, přesto bylo jasné, že se supem kostižerem si není radno zahrávat.

Povzdechla si a řekla: „Pak jsem ztracená."

„Na něco přijdeme," opáčil Ethan. „Nemůžeš přece zbytek života strávit zavřená v tomhle domě. Bylo by hrozné, kdybys s námi nemohla vyrazit na další expedici."

Dívka se na něj usmála, než mu však stačila poděkovat, zaslechli, jak se odněkud ozvaly zvonky rohaček.

„Čekáte nějaké další hosty?“ zeptal se kouzelník.

Stella zakroutila hlavou. „O ničem nevím.“

Přešli chodbou k nejbližšímu oknu a podívali se ven. Před hlavním vchodem stály velkolepé rohačky, na jejichž boku se hrdě skvěl znak Průzkumnického klubu ledních medvědů. Přitáhla je sem čtveřice krásných zebřích jednorožců se zvonky na postrojích. Zvířata v mrazivém vzduchu pofrkávala a pohazovala hlavou.

„Vím jen o jediném člověku, který má takovéhle rohačky,“ pravil Ethan.

O chvíli později se z nich skutečně vynořil sám Algernon Augustus Fogg, prezident Průzkumnického klubu ledních medvědů, a s pomocí kočího v livreji seskočil na zem. Stella se s ním setkala před svou první výpravou, když za jeho přítomnosti složila průzkumnický slib a stala se členkou Ledních medvědů. Vypadal přesně tak, jak si ho pamatovala – buclatý, ba přímo korpulentní, a s úchvatným knírem, kterým jí stále připomínal mrože. Zatímco ho pozorovali, objevil se na prahu domu Felix, aby hosta přivítal a pozval ho dovnitř. Dívce neušlo, že se prezident několikrát bojácně podíval na nebe, Felix ho tedy zřejmě před obřím supem již varoval.

Zachmuřila se. „Možná *vážně* plánují expedici ke Ztracenému městu Mudža-Mudža,“ řekla, ačkoliv se jí nechtělo věřit, že by Felix odjel a ji tu nechal jen tak. Proč by k nim ovšem jinak jezdil sám prezident Klubu?

Nebylo až tak výjimečné, že jej členové zvali do svých domovů, v tom Stellině však ještě nikdy nebyl. Věděla, že když Fogg někam přijede, vystrojí obvykle na jeho počest velkolepou hostinu, Felix jí ale prozradil, že tím průzkumníci

vždy sledují to samé – potřebují, aby jim jejich klub s něčím pomohl. S čím chtěl asi pomoct Felix?

„Netuším," odpověděl Ethan, když se ho na to Stella zeptala. „Možná se to dozvíme během večeře."

KAPITOLA ČTVRTÁ

Večeře se odehrála ve velkolepé jídelně, kterou používali pouze při zvláštních příležitostech. Většinu místa zabíral dlouhý stůl, z vysokého klenutého stropu visel třpytivý lustr. Slunce pomalu zacházelo za obzor; jeho světlo dovnitř pronikalo ohromným vitrážovým oknem, které se táhlo téměř přes celou zeď. Mozaika představovala mapu známého světa, každý kontinent byl nádherně barevný. V zářivě modrých mořích byly obrovité velryby a mořské obludy, na vlnách pluly lodě a v rozích se vznášely horkovzdušné balóny a vzducholodě.

Stella vždycky milovala mapy, glóby i kompasy – vlastně všechno, co jakkoliv souviselo s mořeplavbou a navigátorstvím – a jako malá u tohoto okna strávila mnoho hodin. Někdy tu s ní sedával i Felix a ukazoval jí různé země, do kterých se podíval, a vyprávěl jí, co tam prožil.

Dřív dívka předpokládala, že si občas vymýšlí (nebo přinejmenším příležitostně něco trochu přibarví), aby se u jeho příběhů nenudila – tvrdil třeba, že byl v mládí nějakou dobu boxerským šampionem v Tajuplném Orientu. Během poslední expedice se však přesvědčila, že boxovat skutečně umí, a tak přemýšlela, co dalšího ještě může být pravda. Možná jí nelhal ani tehdy, když jí líčil, jak si v Kamenných

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Průzkumníci na Hoře čarodějnic**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.